

[Glistrup]

iværksat, hver evig eneste gang naturnødvendigt ført til en forøgelse af arbejdsløsheden.

Man er så kommet med forskellige detailindvendinger, som til en vis grad beror på, at man faktisk ikke har sat sig ind i, hvad forslaget går ud på.

Arbejdsministeren startede med at sige, at han regnede med, der var 500.000–600.000, der ville møde op hver dag. Det er selvfølgelig muligt, at der kommer så mange, hvis man fortsætter den arbejdsløshedspolitik, som regeringen har drevet nu i de sidste syv år, men vi skal bestemt ikke være kede af det, hvis der skulle komme 500.000–600.000, for det vil sige, at der så gives 500.000–600.000 en meningsfyldt tilværelse og der gives samfundet en større produktion, så det er noget, som vi bare skal være glade for, hvis altså den arbejdsløshed skabes på grund af en dårlig politik i øvrigt. Det var selvfølgelig rarere, hvis man førte en fuld beskæftigelses-politik, men det er jo fuldstændig forkert, når f.eks. hr. Ole Henriksen brugte en del tid på at sige, at alle disse mennesker skal møde et enkelt sted inden for kommunen; tværtimod vil der være et væld af mødesteder rundt omkring i de enkelte kommuner på et væld af tidspunkter af døgnet, og derfor var fru Grethe Kindberg Jørgensens indvendinger på CDs vegne også helt forfejlede, når hun troede, at man skulle møde lige præcis på et bestemt tidspunkt. Man kan vælge frit imellem måske de 7–8 kommuner, der ligger i ens nærhed, hvor der måske er 20 forskellige mødetider, så man altså kan vælge, om man vil møde på arbejde på 140 forskellige tidspunkter eller noget i den stil. Det er bare nogle eksempler på, hvordan man fra både SFs og CDs side kommer ud i fejltagelser.

Så kan arbejdsministeren selvfølgelig godt forsøge at ødelægge debatten med at bruge den sprogbrug, som han brugte, nemlig at de modtager deres almisse og udbydes på trællebørsmanér. Der er ikke spor forskel på de penge, de får her, og når arbejdsministeren får sin løn som minister, og måske er det sådan, at vederlaget på de 300 kr. vil svare bedre til arbejdsindsatsen, hvad det størrelsesmæssige angår, end den check, som arbejdsministeren hæver hver måned. Det er et vederlag for et udført arbejde, intet andet, og der er ikke noget som helst med at udbyde på trællebørsmanér; det har f.eks. ikke nær

den trællebørs karakter, som den arbejdsformidling, man har gennemført med socialdemokratiets stemmer, fører til. Det er snarere trællebørsmanér, når arbejdsformidlingen siger til den arbejdsløse: du skal gå hen i Søren Knudsen A/S, og gør du det ikke, mister du din understøttelse de næste fem uger. Her er det således, at ingen kan tvinges til at gå noget bestemt sted hen, og kommer man ved en fejl et sted hen, man ikke bryder sig om, har det allerhøjest en virkning for den dag, det drejer sig om, og ikke et sekund længere. Så det er netop arbejdsformidlingens trællebørs, vi afskaffer med dette forslag.

I øvrigt er det interessant at høre, hvordan arbejdsministeren roser arbejdsformidlingen. Hvis han var kommet længere i festskriftet til Thomas Nielsen end til at læse sit eget bidrag i begyndelsen af bogen, ville han have set, at Thomas Nielsen senere hen fremhæver, at den arbejdsformidling var noget, som man måtte sluge fra arbejderbevægelsens side som modydelse for, at man fik en arbejdsløshedsunderstøttelse på 80–90 pct. ved forhandlingerne. Altså lige præcis det stik modsatte af den forherligelse, som arbejdsministeren nu kommer med.

Så siger arbejdsministeren, at det menneske- og samfundssyn, der ligger i forslaget, er skræmmende for ham. Ja, det tror jeg; arbejdsministeren er socialist, han vil dirigere med menneskene, han vil have, at staten skal have en gevaldig indflydelse, at det er staten, der bestemmer. Her er der frit valg for det enkelte menneske hver evig eneste dag. Man kan helt lade være med at gå hen til noget, man kan i stedet for vælge mellem måske 140 forskellige tilbud, som ligger inden for en radius på 4, 5, 8, 10 km fra, hvor man bor, med vidt forskellige interessante, perspektivrige arbejder. Man kan træffe sin afgørelse frit dag for dag, og man er ikke bundet længere end for en enkelt dag med det valg, som man har truffet.

Det er altså frihedsmenneskesynet, hensynet til den enkelte, ikke dette, at det skal ind i nogle kadrer i en eksklusiv tvangsfagforeningsbevægelse eller noget som helst andet. Den enkelte skal virkelig have lov til frit at vælge og frit at bestemme; det er det, der ligger i det. Det er altså et menneske- og samfundssyn, som arbejdsministeren hævder er skræmmende for ham og hans.